

Ради Радев

Когато падна ангелът

„Quomodo cecidisti de coelo, Lucifer, qui mane oriebaris.“

Sancte Jeronimus

„Как падна от небето, Луцифере, ти, който ставаше в зори.“

Свети Йероним

На седмия ден Господ прати всички свои ангели и архангели и хараби и серафи да пооформят нещата, които бе създал. И всеки от тях създаде по нещо свое и то беше красиво. И някои направиха красиви дървета, и прелестни долини, и чудни животни.

Само Луцифер сътвори в този ден Паяка, Скорпиона и Змията. А някои от ангелите видяха и от този ден понякога започнаха да го наричат Бащата на Змията.

Когато Господ разбра за това, викна архангел Гавраил и му каза:

– Сине мой, Гавраил, искам да следиш Луцифер във всичките му слизания на земята и да ми носиш известия за делата му.

А Гавраил отвърна:

– Слава тебе, Господи, каквото да наредиш, ще бъде изпълнено.

И тайно започна архангелът да следи ангела Луцифер и неговите дела.

А ангелите продължаваха да правят все хубави и чудни неща по земята, угодни на доброто и светлината. Но Луцифер наопаки, правеше все обратното. И създаде той пропасти и пещери, зъбери и урви. Но един ден Луцифер сътвори пустиня – светла като името му¹, гореща и убийствена.

Господ се ядоса и попита ангела:

– Дете мое, защо си създал това място – горещо и смъртоносно с толкова малко животни в него? И всичките му създания са уродливи, космати и грозни гушерчета, и буболечки?

А Луцифер рече:

– Господи, всичките ти ангели и архангели, и хараби и серафи правят все хубави неща по земята. И как тогава ще се отличават те и ще изпъкват, ако няма нещо грозно и отблъскващо да ги открои.

Бог си замълча и нищо не каза. Но като размисли, прати Гавраил да сътвори оазиси. За да не бъде пустинята съвсем смъртоносно и грозно място.

Измина доста време.

Прочее, един ден Всевишният наблюдаваше Адам и Ева, когато дойде Гавраил и му съобщи:

– Господи, ела пак да видиш какво е направил Луцифер. Ако може, Господи, искам да отмениш заръката да го следя, щото вече не мога да издържам да гледам неговите грозни дела.

И отидоха Господ и архангелът и видяха, че Луцифер е сътворил

1. Луцифер – лат. Lux „светлина“ и fero „нося“.

вулкан.

Тогава попита Господ:

– Какво пак си направил, Луцифер? Това нещо и е грозно и убива живота.

Но Луцифер нищо не каза, само помоли Бог да отидат до морето. И отидоха те до морето и в неговата средина Луцифер направи още един вулкан.

И превърна се неговата лава в остров.

Тогава Луцифер рече:

– Погледни, Господи, в бъдещето на този остров.

И погледна Бог и видя, че на острова ще пораснат дървета и ще се заселят животни. И много се зарадва. Защото разбра, че когато оставиш някой да създава свободно, колкото и лоши неща да сътвори, накрая и нещо добро ще направи.

И остави Луцифер на мира да си прави каквото си ще, та отмени и заръката на Гавраил да го следи.

2.

Господ не обичаше крамолите, но един при него достигна глъчка и звън на мечове. Но той се направи, че не ги чува. Мислеше си за Адам и за Ева, и за змията. Беше изгонил Адам и Ева от Едем и беше поставил на изток хараби с огнени мечове да пазят Рая. А когато беше попитал Адама кой го подучи да яде от ябълката, той посочи Ева. После като попита жената нея кой я е подучил, тя посочи змията. И не попита Господ змията, а направо я прокълна да се влачи по корем и да я убиват потомците Адамови.

Но ако Господ се беше досетил да разпита змията „А тебе кой те подучи?“, пълзящата твар щеше да му отвърне: «Луцифер».

Но звъна на мечовете продължаваше и Господ отиде да види какво става. Докато вървеше, помисли и реши да стане невидим.

И стигна до металния екот Бог и видя, че Луцифер и Гавраил се бият. А от едната страна имаше прави небесни същества и ги наблюдаваха мълчаливо. От другата страна имаше седнали няколко ангела и архангела и хараби и серафи – изморени и мръсни. И мечовете им лежах до тях и дори един от тях беше счупен.

Прочее, разбра Господ, че тези създания са се били с Луцифер и му стана мъчно. Но нищо не каза. Само се доближи, както беше невидим и почна да гледа битката.

Луцифер беше висок седем стъпки и крилата му не бяха бели както на повечето ангели, а сиви с малко черно по краищата. И беше слаб Носителя на Светлината, но ръцете и раменете му бяха огромни, с изпъкнали жили и вени по тях. А в лицето Луцифер приличаше малко на козел, та дори имаше и редки косми по брадичката.

Гавраил беше висок осем стъпки, но беше много по-слаб и по-строен от Луциферус. И носът на архангела беше остър, устата малка, а устните присвити. Но очите на Гавраил бяха страшни, тъмнокафяви и дълбоки, и големи кръгове имаше около тях. Защото много беше видял Гавраил.

И удряха мечове светлият ангел и архангелът с часове, но все никой не можеше да победи. Накрая Луцифер се изхитри и скочи във въздуха, завъртя се напълно и удари с крак Гавраил по лицето, та го повали. Надвеси се ангелът над архангела, но онзи беше зашеметен, та не можа да вдигне меч да се защити. Тогава Господ се приготви да се намеси, но

Луциферус отстъпи две крачки назад, та викна:

– Иска ли още някой от небесното войнство да се бие с мене?

Прочее Господ искаше да се предреши като ангел и да отвърне на Луцифер, но тогава се чу един глас, подобен на ръмженето на разсърден лъв:

– Аз ще се бия с тебе, Луцифер.

И направиха ангелите и харабите и серафите място, и измежду тях излезе един архангел.

И Луцифер го погледна и всички видяха как целия настръхна. И попита гръмовно:

– Михаиле, ще имаш ли сили да ме победиш?

– Това само Господ знае. – отвърна архангел Михаил.

Прочее, застанаха двамата в средата. И почнаха да се бият.

Архангел Михаил беше висок шест стъпки и половина. Но беше много по-едър от Луцифер. И мускулите му бяха по-големи, само дето вените му не изпъкваха толкова.

А още при първия сблъсък на мечовете Луцифер падна на колене. И се уплаши и литна и нападна отгоре. Но не беше глупав архангелът и той излетя и посрещна Луцифер във въздуха. И отново го събори. Но издръжлив беше Луцифер, а гневът още повече сила му даваше.

И продължи битката половин час. Прочее, Михаил усети, че се задъхва. Тогава влезе наблизко до Луцифер и пусна меч с лявата ръка и прегърна ангела през кръста. Цялото небесно войнство чу как изпука кръста на Луцифер. А той сякаш се пречупи и изтърва меч. А Михаил го пусна и отново хвана оръжието с две ръце. Но Луцифер само се свлече на колене, както Гавраил преди малко.

Тогава архангелът му каза:

– Ако още веднъж предизвикаш някой, бил той ангел или архангел, ще те прокудя от Рая без да питам Господа.

А Луцифер се закани:

– Още веднъж ще се бия с всички, Михаиле, и този път ще ги победа. И тебе ще победа, но тогава и мечата ти ще счупя.

И много се ядоса на тези думи архангелът, но отстъпи назад и прибра меч в ножницата.

Прочее Господ стана видим и се намеси:

– Какви ги твориш, Луцифер? Като че ли не искаш да живееш в небесните селения? Предизвикваш райските създания на двубой, а и с архангелите се караш?

А ангелът отвърна:

– Как да знам колко съм могъщ, Господи, като досега с никой не бях мерил силите си?

Тогава Господ още повече се ядоса и заповяда:

– Луцифер, само крамоли и раздори, и шум излишен правиш в Рая. Не искам да те виждам една година тука. Затова ще отидеш да живееш на земята. Но в делата човешки няма да се месиш, а ще живееш там където си избереш без да пречиш никому. И ако някой иска да те последва нека да отиде с тебе. Но и животни не искам да закачаш, освен сътворените от тебе. Като измине една година, ще те викна да видя дали още искаш да създаваш раздори сред небесните създания.

И тъй Луцифер напусна небесните селения с наведена глава. Но още пет ангела го последваха и отидоха с него.

Тогава Господ забрави за него и започна да следи човеците. Че бяха започнали да се множат и вършеха различни дела. И Господ не искаше насила да им повелява само добрини да правят. Но искаше да им покаже как да живеят праведно и как сами да правят верния избор.

Тъй измина една година. И сети се Господ за Луцифер и реши да го потърси. Взе със себе си Михаил и Гавраил, че най-много ги обичаше от всички небесни създания. И търсиха тримата Луцифер по цялата земя, но не го намериха. И знаеха, че не е в небесните селения и се зачудиха къде да го търсят. Тогава Господ се сети да го търсят под земята и там накрая го откриха.

И сътворил беше за себе си и за ангелите, които го последваха чуден дом под земята. Имаше в него множество пещери и тунели. Течаха в тях реки от лава и огън, и жупел прехвърчаха отвреме на време и се сипеха по пръстта. И чу Господ, че ангелите си бяха сменили имената и се обръщаха един към друг другояче. И имената на трима от ангелите сега бяха Баал, Бафомет и Молох. А имената на другите двама следовници на Светлия Ангел, Господ не можа да чуе. И Луцифер сега го зовяха другояче. Наричаха го Сатан.

И явиха се Господ, Гавраил и Михаил пред Луцифер, и Господ му рече:

– Чуден дом си си направил, Луцифер, а знаеш ли как да го назовеш?

А Луцифер го хвана срам от Господа за нещата, които бе сътворил и от срам дума не можеше да каже.

И Господ наново попита:

– Как се казва твоя дом, Луцифер? Или можеш само на мене да подражаваш и нищо сам не можеш да измислиш?

Тогава Луцифер се съвзе и гордо вдигна поглед. И каза:

– Нарекох го Ад, Господи.

И Господ, понеже беше добър и не искаше да обижда никой, му рече:

– Луцифер, понеже си небесно създание, можеш да идваш когато искаш в Рая. И нека бъде твоя воля къде искаш да живееш.

* * *

Прочее, измина още една година.

И Господ все тъй се залисваше с това какво става по земята и с делата човешки, та не гледаше какво става нито в Ада, ни в Рая.

И един ден чу Всевишния страшна крамола в Рая, но не му се искаше да ходи и да се бърка, понеже желаше небесните създания сами да оправят делата си, а човеците по-голяма нужда имаха от Него. Но глъчката се засили и Господ от земята вече я чуваше все по-силна и по-силна да става. И досега никога такава дандания от Рая не се бе задавала.

Тогава възнесе се за миг Господ в небесните селения и тръгна по посока на крамолата. Но още не бързаше, понеже все му се искаше да мисли, че неговите създания сами ще се оправят преди той да дойде.

Тогава пред него се появи архангел Миахил, опечален. И беше Миахил potent и чорлав, и окървавен, сякаш ято полудели гарвани са го драскали.

И викна Господ:

– Какво е станало, Михаиле?

И архангелът му показа меча си на две сломена и горко каза:

– Господи, Луцифер се появи в Рая и пак почна всички наред да предизвиква. И бе донесъл със себе си едно оръжие, което наричаше Родъл. И приличаше неговото оръжие на копие, но с три остриета. И се бихме с Луцифер. Но той заклеши меча ми между остриетата на неговото оръжие и го счупи. Всички в небесата видяха, че ме победи. Както беше предрекъл.

Тогава Господ се ядоса страшно. И заповяда:

– Заведи ме пред Луцифер.

И архангелът го заведе.

А Луцифер се пъчеше като паун пред всички и предизвикваше наред – ангели и архангели, и хараби и серафи. Но никой не искаше да се бие с него, понеже видяха как победи Михаил.

И Господ попита:

– Зашо пак си се бил с Михаил, Луцифер?

А той, малко поизплашен, отвърна:

– Исках да докажа, че аз съм най-силен в небесата, Господи. И сега всички се страхуват от мене и ме почитат. Виж ги само.

И наистина, поне няколкостотин от небесните създания се радваха и викаха името на Луцифер и го приветстваха. Но повечето мълчаха и гледаха навъсени.

Тогава Господ още повече се ядоса. И нареди;

– Прогонвам те от Рая, Луцифер, завинаги и во веки веков. И ако някога пак се качиш тука, страшно ще си изпатиш. Огън и жупел ще се сипят върху тебе. Сега се махай и всеки, който иска, нека тръгне с тебе. Но в Рая повече не искам да го виждам.

Прочее, шестотин шейсет и пет създания последваха Луцифер. Но нито един архангел не тръгна след него. И гледайки ги, Отлъчения Ангел, набра смелост и каза:

– Моето ново име е Легион, Господи. Предричам, че пак ще си говорим. Но този път аз ще заповядвам.

И си тръгна Луцифер и заедно с него шестотин шейсет и пет отлъчени ангели. И той ги заведе да живеят в Ада.

А Господ се обърна към архангел Михаил и рече:

– Не се ядосвай, дете мое. Ако Луцифер отново се обърне срещу мен, ще го посипя с огън и жупел от небето. А на теб ще дам нов меч, що нищо не може да го сломи или прекърше. Огнен меч ще бъде.

* * *

Тъй измина още една година. И Господ отново забрави за Луцифер и за неговите последователи и все тъй гледаше хората и ги съветваше и напътстваше. А хората се бяха намножили. И някои от тях умираха. И ако бяха живели праведно отиваха в Рая. А ако бяха живели грешно, душите им си оставаха на земята. И бродеха по друмите и по къщите, но малцина ясновидци ги виждаха, и то само понякога.

Тогава Луцифер се полакоми за душите человечески. И му се искаше да могат да живеят в Ада и той да се разпорежда с тях както му е угодно. Но все още имаше страх от Господа, макар и гордостта му да възрасна много, откак победи Михаил.

И възнесе се Луцифер в небесните селения. Сам самичък, дори без най-верните си сподвижници Бафомет, Молох, Дагон, Юзо и Баал.

Прочее намери той Господ и без да се поклони или дори да коленичи каза:

– Господи, виждам, че някои от душите человечески идват при тебе

в Рая след смъртта на телата им. Но останалите скитат по земята и нямат стопанин или уредник. Искам да ги взема и в Ада да им раздам възмездие за делата им приживе.

А Всевишния се ядоса и се навъси. Събраха се тогава облаците в небесата и тук-там се чува гръмотевици. И рече Господ:

– Луцифер, забраних ти да идваш в Рая и да всяваш безпокойство. А сега и мене искаш да заместиш, с душите човешки да се разпореждаш. Дълго време съм мислел, що да сторя с грешниците, но все не ми идва на ум. Нека си бродят по земята и на никой лошо да не правят.

Прочее, прекъсна Луцифер думите Господни:

– Ще взимам душите на грешните в Ада, Господи. И ще ги наказвам както аз реша.

– Ако направиш това, Луцифер, ще предизвикаш война между Небесата и Ада. И колкото и да не ми се ще да се намесвам, ще накарам Михаил да събере всички небесни създания. И да смаже теб и твоите живеещи под земята червеи.

Тогава се изсмя Луциферус:

– Господи от тебе може и малко да ме е страх, но Михаил ще победи навсякъде. Колкото и небесни създания да има с него. Предричам го това отсега още.

И Господ каза:

– Аз пък предричам Луцифер, че огън и жупел ще се сипят върху тебе, от мене и от небето.

Нищо не каза повече Луцифер и си тръгна за Ада.

И почна да прави на своя глава това, което беше нарекъл. Душите на праведниците не закачаше. Но душите на грешните хора взимаше и ги отнасяше в ада. И там им измисляше различни наказания. И во веки веков те щяха да се мъчат така.

Тогава страшно се ядоса Господ. И нареди на Михаил да въоръжи всички небесни създания и да нападнат Ада.

Михаил така и направи. И под своя заповед взе всички хараби с огнени мечове, що пазеха на изток от Едем. И те щяха да са центърът на Небесната Армия. А Гавраил въоръжи седемдесет и седем ангела. И те се делеяха на «кадошим» или иначе казано – пресвети; «отамимим» – бързи; «оралим» – силни; «шасмалим» – пламенни; „серафим“ – искри. И те щяха да са дясното крило на небесната армия. А архангел Рафаил взе под своя повеля също седемдесет и седем ангела. И те се делеяха на „малахим“ – пратеници; „елохим“ – божествени; „бен елохим“ – божи деца; „ишим“ – одухотворени. И те щяха да са лявото крило на

Небесната Армия.

Но Луцифер ги изпревари и преди те да са шурмували Ада, той пръв нападна небесните селения. И неговите паднали ангели бяха с най-различни оръжия. Повечето носеха Родли, както и техния вожд. Други мъкнеха бездугани и брадви, а шейсет и шест от Падналите носеха лъкове и стрели.

А Небесната Армия имаше само мечове. И тези на Михаил и неговите хараби бяха огнени, останалите бяха от светла звънтяща стомана.

Прочее, разгърнаха се двете армии.

И шейсет и шестте паднали Ангели на Луцифер застанаха в редица най-отпред. И запънаха стрели в тетивите на лъковете си.

Тогава Михаил, архангел Михаил – Душевадецът излезе напред и започна да върви към армията на Луцифер. И се спря на около седемдесет крачки от нея.

Та викна:

– Излез да поговорим, Луцифер! Или само можеш да се криеш като змия зад гърбовете на стрелците си?

Прочее, излезе Луцифер и започна да върви напред, докато се спря на шест крачки от Михаил.

И рече:

– Не се крия като змия. Аз съм Бащата на Змиите. Кажете какво искате, да се предадете ли?

– Ти се предай, Паднал Ангеле, и тогава може аз и Господ да бъдем милостиви към тебе.

– Докато не стане така с душите човешки да се разпореждам, Небесата бял ден няма да видят. И все битки ще водят.

– Тези неща само Господ ги решава Луцифер.

– И аз също.

Прочее Луцифер се обърна и тръгна към армията си и архангелът видя, че не може да се говори с него. И Михаил също се върна при своите воители.

Прочее, Падналите Ангели опънаха лъковете си и почнаха да стрелят.

А Михаил и неговите хараби с огнени мечове тръгнаха напред. И цялата небесна армия ги последва.

Тогава стрелците на Луцифер започнаха да косят редиците на небесните създания със своите лъкове. Само по архангел Михаил не

смееха да стрелят. Защото много страшен и силен им се струваше. И понеже знаеха какво ще направи, ако някой от тях го уцелеше със стрела, но не успее да го убие.

И като видяха, че търпят много загуби, архангелите Гавраил и Рафаил литнаха и заповядаха на своите ангели и те да се вдигнат във въздуха. Но и стрелците на Луцифер се издигнаха в небесата.

А Михаил и неговите хараби с огнени мечове продължаваха напред. Та стигнаха до първите редици на Падналите Ангели.

И Луцифер, понеже още малко го беше страх от Михаил, поведе своите войници към крилото на Гавраил. И по-голямата битка стана във въздуха. Та се удряха мечове с боздугани и брадви. И тези паднали Ангели, които бяха въоръжени с Родли се изхитряха да заклинват и да пречупват между зъбците им остриетата на своите врагове. Когато се виждаше да падне някой от висините, значи беше или убит, или ранен лошо, та нямаше сили вече да лети.

Архангел Михаил и неговите хараби се биеха на земята. И гromяха тези от войните на Луцифер, които имаха смелост да им излязат на среща. Най-отпред беше архангелът. И несломимият му меч режеше стоманени остриета и дървени дръжки на оръжия; минаваше през плът и кости; и отделяше глави от раменете. Та понякоже време всички, които се изправяха срещу него ги обзе ужасен страх.

И тези от бойците на Луцифер, които все още воюваха по земя, се изплашиха и също се вдигнаха във въздуха.

А стрелците му се изхитриха и кръжаха отстрани на битката и косяха със стрели небесните създания.

Прочее, по някое време само архангел Михаил и неговите хараби останаха на земята. Никой не смееше да стреля по Михаил. Никой не смееше да се бие с Михаил.

Но мощно притиснаха Падналите Ангели небесната армия. Понеже не бяха свикнали създанията на Рая да се бият срещу Родли – копия с три върха. И мечовете им умело биваха заклещвани и изтръгвани от ръцете им; или направо пречупвани; а някои по хитри Паднали Ангели направо хвърляха тризъбците си; и ако не уцелеха, летяха надолу за да ги хванат още във въздуха и да не бъдат без оръжие по време на битката. Отделно от това стрелците на Луцифер нанасяха големи поражения. Понеже отдалече целеха небесните създания и те нищо не можеха да им направят с мечовете си.

Тогава архангел Михаил видя, че битката върви към поражение.

И се обърна към своите хараби с огнени мечове и изкрещя:

– Всички във въздуха! Убийте стрелците!

И излетяха бойците на Михаил и притиснаха стрелците с лъкове. Най-отпред беше архангелът и въртеше своят огромен огнен меч; и така го въртеше, че се виждаше само стена от пламък. И харабите летяха на три крачки зад него – и те въртяха своите мечове, но по-бавно. И някои от стрелците на Луцифер се опитаха да ги поразят, но не успяха – огнените мечове нарязваха стрелите на парчета още както летяха.

И врязаха се Михаил и неговите хараби в стрелците. И започнаха да секат.

Видя Луциферус, че ако не бяха Михаил и неговите бойци щеше да спечели битката срещу Рая и страшно се ядоса. И заповяда на Дагон, Бафомет, Молох, Баал и Юзо да се въоръжат с лъкове. И ги взе със себе си и заедно нападнаха архангел Михаил. И колкото бойци на Ада успя да събере, и те го последваха. А останалите паднали ангели останаха да се бият с армиите на Гавраил и Рафаил и да ги задържат; през това време Луцифер щеше да се опита да убие предводителя на Небесната армия.

И видяха се архангел Майкъл, и харабите под негова повеля, обкръжени. А Бафомет, Баал, Молох, Юзо и Дагон стреляха с лъкове по тях. И разрешиха се много бойците около Михаил; и Луцифер видя това и се възрадва. Но все още не смееше да нападне Архангела с неговия огнен меч.

Прочее Луцифер заповяда на Бафомет, Баал, Молох, Юзо и Дагон да стрелят само по Михаил.

И во главе на шейсет и шест Паднали Ангела нападна архангела и малцината от останалите хараби.

И посегна Луцифер да го намущка със своя Родъл. Но Михаил само замахна с меч си и преряза острието на тризбеца. И Луцифер позорно избяга и се върна при своите вождове. А остави шейсет и шестимата да се бият, и да задържат Архангела и неговите бойци.

Тогава Луцифер свика всички останали стрелци с лъкове. И им заповяда да стрелят по Михаил и харабите с огнени мечове. Нареди им да стрелят безпощадно без значение дали ще уцелят свой или чужд. И сам Луцифер взе лък и почна да стреля.

Тогава архангел Михаил се видя в чудо. Неговите хараби започнаха да падат като суха трева под остра коса. И не можеха да връхлетят както преди върху стрелците, защото шейсет и шестимата Паднали Ангела се биеха отчаяно да ги задържат. И този път стрелците целеха само неговия отряд, а не както в началото на битката, цялата Небесна Армия.

И огледа се Михаил да види що правят другите архангели и

техните бойци. А те се биеха отчаяно и макар враговете да бяха по-малко, успяваха да ги удържат със своите тризъбци, и все така заклещваха мечовете и ги пречупваха.

Страшно се ядоса Михаил и завъртя още по-бързо своя огнен меч. Но не можеше да предпази своите бойци – хараби и те падаха под стрелите. Видя Михаил, че ако унищожат неговия отряд, скоро ще падне и цялата Небесна Армия. А и покрай самия него взеха да се множат проучаващите стрели и остриетата на Родлите.

Тогава Михаил извика толкова силно, че Падналите Ангели почувстваха колебание:

– DOMINE IN AUDITORIUM! (Помогни ми бързо, Господи!)

И за миг битката спря. Но като видяха, че нищо не се случва, Падналите ангели продължиха да хвърлят стрели. И да нападат жестоко със своите Родли, боздугани и брадви.

Тогава Михаил вдигна своя огнен меч във въздуха. И върху стрелците на Луцифер почна да се сипе огън и жупел от Господа, от небето.

Дъжд от огън и небесни камъни беше това. И се сипеше в кръг. И всеки върху когото паднеше, погиваше на място.

А Луцифер, Бафомет, Баал, Молох, Юзо и Дагон като видяха това, много се изплашиха и завчас полетяха към Ада. Та не можа да ги засегне и най-малката искра, и най-малкото камъче.

И всички оцелели Паднали Ангели ги последваха. Но огънят и жупелта се сипеха все на едно място и все в кръг. И всеки, който летеше оттам, завчас погиваше.

Та затова никой от Небесната Армия не пожела да преследва бойците на Луцифер.

Тогава архангел Михаил свали своя огнен меч. И дъждът от огън и жупел спря.

Бяха изминали три месеца, откак Луцифер загуби битката при Рая, когато той отново започна да взима душите на грешниците.

И дойде архангел Михаил при Господ и рече:

– Господи, Луцифер пак взе да се разпорежда с душите човечески.

А Бог успокои архангела:

– Не се тревожи, Михаиле. Той дойде да ме пита и аз му разреших.

– Какво? Как тъй, Господи?

– Душите на праведниците идват в рая. Душите на грешниците

оставаха на земята. Прекалено много бяха станали вече. Прекалено много къщи, гори и кладенци бяха обитавани от мъртви души, Михаиле. Прекалено много призраци бродеха по земята. Пък и сега живите хора сами ще знаят какво да вършат. И според това което са правили ще знаят за къде са – за Рая или за Ада.

Михаил нищо не каза повече, само се навъси лошо.

Но през следващите четири месеца от Рая се чуваше глъчка и дрънчене на стомана.

А Господ не отиде на види какво става, понеже глъчката не приличаше на крамола, както когато Луцифер беше още в Рая.

Просто в небесата сякаш имаше повече шум.

* * *

Прочее бяха изминали точно седем месеца, откак Луцифер с име, значещо Носителя на Светлината, нападна Рая.

Тогава архангел Михаил се яви пред Господ. И беше облечен различно от обичайното. Носеше бяла туника и сандали, а върху туниката – лъскав брониран нагръдник. И в дясната си ръка огнен меч държеше. В очите му – смърт.

Загрижи се Господ:

– Какво пак е станало, дете мое? Да не би още Паднали Ангели да има, които искат да се отлъчат от Рая?

– Не, Господи. Но има такива, които трябва да бъдат наказани.

– Кои, Михаиле? Луцифер ли?

– Да. Той и неговата паплач. Защото се осмелиха да нападнат Рая. Трябва да бъдат наказани.

– Ще можеш ли да ги победиш, Михаиле? Аз няма да ти помогна. Този път като вдигнеш меча си, няма да се посипят огън и жупел. От Господа, от небето.

– Четири месеца се готвихме за битката. Направихме Родли и лъкове, и стрели. И се бихме с дървени тризъбци и мечове помежду си. И се стреляхме със стрели с притъпени върхове. И се учихме да ги избягваме. И сега както преди, повечето ангели са препасали мечове. Но някои носят Родли и лъкове. Като бойците на Луцифер, когато ни нападнаха, Господи.

Тогава Господ се замисли. И понеже беше добър и не искаше неговите обични създания постоянно да враждуват и да се бият помежду си, горко рече:

– Какво е станало с тебе, Михаиле? Ти, който беше най-добрият

Архангел? Ти, който искаше от мен разрешение да изцериш неизлечимо болните сред хората. И ако ти давах разрешение, лекуваше го. А ако не, взимаше му душата и я носеше при мене. Плачейки. И тогава те нарекоха архангел Михаил – Душевадецът.

Господ продължи:

– Не мога да повярвам. Ти – най-добрият архангел искаш смърт и разруха. И сам търсиш война с Падналите Ангели? Защо, Михаиле? Защо?

Незнайно защо, нещо в погледа на Михаил напомняше на Господ за Носителя на Светлината.

Архангел Михаил твърдо каза:

– ВЪВ ВСЕКИ ОТ НАС ИМА ЕДИН ЛУЦИФЕР, ГОСПОДИ.

КРАЙ

© 2004 Ради Радев

Източник: Автора

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1879>]